

Rättsfallssamlingen

Mål C-440/14 P

**National Iranian Oil Company
mot
Europeiska unionens råd**

”Överklagande — Restriktiva åtgärder mot Islamiska republiken Iran — Förteckning över de personer och enheter som omfattas av en åtgärd i form av frysning av penningmedel och ekonomiska resurser — Genomförandeförordning (EU) nr 945/2012 — Rättslig grund — Kriterium avseende materiellt, logistiskt eller finansiellt stöd till Irans regering”

Sammanfattning – Domstolens dom (stora avdelningen) av den 1 mars 2016

- Institutionernas rättsakter — Motivering — Skyldighet — Räckvidd — Förordning om restriktiva åtgärder — Skyldighet att ange den rättsliga formen för de rättsakter som kan komma att antas — Föreligger inte*
(Artikel 296 FEUF; rådets förordning nr 267/2012, artikel 46.2)
- Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran — Frysning av tillgångar som tillhör personer, enheter eller organ som deltar i eller ger stöd till kärnvapenspridning — Rådets befogenhet i fråga om restriktiva åtgärder som vidtas på grundval av artikel 215 FEUF att tillämpa det förfarande som anges i artikel 291.2 FEUF*
(Artiklarna 215 FEUF och 291 FEUF)
- Europeiska unionens institutioner — Utövande av befogenhet — Kommissionens eller rådets genomförandebefogenhet för att anta genomförandeåtgärder — Verkställighet — Begrepp — Antagande av rättsakter som inte äger allmän giltighet — Omfattas*
(Artikel 291.2 FEUF)
- Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran — Rättslig grund — Restriktiva åtgärder som vidtas på grundval av artikel 215 FEUF eller artikel 291 FEUF — Skillnad mellan förfarandena — Antagande inom ramen för artikel 291 FEUF är inte underordnat krav på gemensamt förslag från den höga representanten och kommissionen — Åsidosättande av principen om likabehandling — Föreligger inte*
(Artikel 215 FEUF, artikel 263 fjärde stycket FEUF och artikel 291.2 FEUF)
- Institutionernas rättsakter — Förordningar — Förordning om restriktiva åtgärder mot Iran — Genomförandebefogenhet som förbehålls av rådet — Tillåtlighet — Villkor — Särskilda och motiverade fall*
(Artiklarna 291.2 FEUF och 296 FEUF; rådets beslut 2010/413/GUSP; rådets förordning nr 267/2012, artikel 23.2 och 23.3)

6. *Institutionernas rättsakter — Motivering — Skyldighet — Räckvidd — Skyldighet att ange den rättsliga grunden — Föreligger inte då fastställandet kan ske utifrån andra omständigheter*

(Artikel 296 FEUF)

7. *Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran — Frysning av tillgångar som tillhör personer, enheter eller organ som deltar i eller ger stöd till kärnvapenspridning — Åtgärder som vidtagits enligt en genomförandebefogenhet — Tolkning av genomförandeakten i överensstämmelse med den grundläggande rättsakten — Beaktande av kontexten till den aktuella lagstiftningen*

(Artikel 215.2 FEUF; rådets förordning nr 267/2012)

1. Beaktandedelen i en förordning om restriktiva åtgärder ska klart ange den rättsliga grund som ger behörig institution befogenhet att vidta restriktiva åtgärder mot en person eller enhet. Det är emellertid inte nödvändigt att i den bestämmelse som anges som rättslig grund ange den rättsliga formen för de rättsakter som med stöd därav kan antas, för att en hänvisning till den ska kunna utgöra en tillräcklig motivering i fråga om den rättsliga grunden för den aktuella förordningen.

(se punkt 19)

2. Det framgår av själva lydelsen i artikel 215 FEUF att denna bestämmelse inte utgör hinder för att en förordning som antagits med stöd av densamma ger kommissionen eller rådet genomförandebefogenheter på de villkor som anges i artikel 291.2 FEUF, när det är nödvändigt med enhetliga villkor för genomförande av vissa restriktiva åtgärder som föreskrivs i denna förordning. Det framgår i synnerhet inte av artikel 215.2 FEUF att de individuella restriktiva åtgärder som vidtagits mot fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som inte är stater absolut måste antas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 215.1 FEUF eller att de inte kan antas med stöd av artikel 291.2 FEUF.

Det finns inte heller någon bestämmelse i EUF-fördraget som föreskriver att den sjätte delen, avseende institutionella och finansiella bestämmelser, inte skulle vara tillämplig på restriktiva åtgärder. Det är alltså inte uteslutet att tillämpa artikel 291.2 FEUF under förutsättning att villkoren i denna bestämmelse är uppfyllda.

(se punkterna 34 och 35)

3. Begreppet ”genomföra” i artikel 291.2 FEUF omfattar både utarbetande av tillämpningsföreskrifter och tillämpning av bestämmelser i särskilda fall genom rättsakter som inte äger allmän giltighet.

(se punkt 36)

4. Med hänsyn till att restriktiva åtgärder har en betydande negativ inverkan på den berörda personens eller enhetens grundläggande fri- och rättigheter, ger varje uppförande på en förteckning över personer eller enheter som omfattas av restriktiva åtgärder, oavsett om det sker med stöd av artikel 215 FEUF eller artikel 291.2 FEUF, denna person eller enhet möjlighet att väcka talan vid unionsdomstolen i enlighet med artikel 263 fjärde stycket FEUF eftersom åtgärden kan likställas med ett individuellt beslut mot den berörda personen eller enheten, för att bland annat få prövat huruvida detta individuella beslut är förenligt med de allmänna kriterierna, för uppförande av en person på en förteckning, i den grundläggande rättsakten.

Skillnaden mellan förfarandet enligt artikel 215 FEUF och förfarandet enligt artikel 291.2 FEUF kan i sin tur förklaras av strävan att, på objektiva grunder, kunna skilja mellan den grundläggande rättsakten och en genomföranderättsakt på området för restriktiva åtgärder. Kravet i artikel 215.1

FEUF, avseende det gemensamma förslaget av unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och kommissionen, utgör en nödvändig förutsättning för förfarandet enligt denna bestämmelse, och inte en processuell garanti som, generellt, borde tillerkännas varje person eller enhet som förts upp på en förteckning över restriktiva åtgärder, oavsett rättslig grund. Den omständigheten att antagandet av restriktiva åtgärder med utövande av en genomförandebefogenhet som grundas på artikel 291.2 FEUF inte underkastas kravet på ett sådant gemensamt förslag, ska följaktligen inte, i motsats till vad som är fallet med det förfarande som föreskrivs i artikel 215.1 FEUF, betraktas som ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen i samband med uppförandet på en sådan förteckning.

(se punkterna 44 och 45)

5. Behovet av konsekvens, koordinering och skyndsamhet vid antagande av rättsakter om frysning av medel motiverar att åtgärder för att föra upp personer på förteckningar med stöd av EUF-fördraget och samtida åtgärder för att för upp personer på förteckningar inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, ska anses omfattas av särskilda fall, i den mening som avses i artikel 291.2 FEUF, vilka motiverar undantag från regeln att det är kommissionen som normalt har befogenhet att genomföra rättsakter. Rådet kan således lagligen förbehålla sig genomförandebefogenhet.

Vad gäller villkoret om motivering av att rådet tilldelats en befogenhet, ska den aktuella rättsakten anses ha motiverats i vederbörlig ordning i den mening som avses i artikel 291.2 FEUF då – med beaktande av förekomsten av en bestämmelse som förbehåller rådet en genomförandebefogenhet och av rättfärdigandet av denna i förordningarna före den aktuella förordningen – denna rådets befogenhet kan betraktas som integrerad i det sammanhang i vilket den aktuella rättsakten ingår.

(se punkterna 56, 58, 60 och 64)

6. Underlåtenheten att i motiveringen hänvisa till en konkret bestämmelse i EUF-fördraget kan inte utgöra ett väsentligt formfel om den rättsliga grunden för en rättsakt kan avgöras med stöd av andra uppgifter i denna

(se punkt 66)

7. En förordning om restriktiva åtgärder mot Iran ska tolkas inte bara mot bakgrund av det beslut som fattats inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och som avses i artikel 215.2 FEUF, utan också mot bakgrund av unionsbestämmelsernas och förordningens historiska sammanhang. Samma sak gäller ett beslut som fattats inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som måste tolkas med beaktande av det sammanhang det ingår i.

(se punkt 78)